

ABBAS' GEVEINSDE WOEDE OVER EERWRAAK*)

PHYLLIS CHESLER

Vorige maand schrapte de Palestijnse president Mahmoud Abbas de wetten die 'clementie' voor daders van eerwraak garandeerden. De eer van de familie zal niet langer een verzachtende omstandigheid in dit soort gevallen zijn. Op de Westoever en in Gaza eist men voor dergelijke barbaarse moorden op meisjes en vrouwen gewoonlijk veroordelingen van 6 maanden of minder.

Abbas werd blijkbaar tot deze ongebruikelijke daad gebracht door de publieke woede inzake een beweerde eerwraakmoord die nabij Hebron op de Westoever plaatsvond.

Meer dan een jaar geleden, op 20 april 2010, verdween de 20-jarige Aya Baradiya. Haar oom van vaderszijde, de 37-jarige Iqab Baradiya, en twee medeplichtigen hadden haar ontvoerd, haar aan handen en voeten gebonden en haar in een put geworpen waar zij een langzame en pijnlijke dood stierf. Haar overblijfselen werden gedurende meer dan een jaar niet gevonden.

Aya was een godsdienstige vrouw die een hjaab droeg. Haar klasgenoten op de universiteit omschreven haar als "kuis en nobel van aard".

Welke misdaad had zij begaan? Aya wilde met een man trouwen. Haar huwelijkskandidaat ging door de traditionele kanalen. Haar ouders keurden de verbintenis goed, maar wilden dat ze zou wachten tot ze afgestudeerd was. Haar oom, 17 jaar ouder dan zij, keurde de verloving sterk af. En dus doodde hij haar.

Hoewel de media haar moord nu beschrijven als eerwraak, is het er niet een van de klassieke soort.

Bijvoorbeeld: haar oom bekende niet onmiddellijk. Hoewel veel eerwraakmoorden vermoed worden als 'zelfdodingen' of ongevallen en nooit openbaar gemaakt worden, behelzen in het algemeen die gevallen die in de openbaarheid komen dikwijls trotse bekentenissen. Eerwraakmoordenaars bekennen hun daden als een manier om bekend te maken dat zij 'hun schaamte gereinigd' hebben.

In het geval van Aya was er geen schaamte die gereinigd moest worden.

Men vermoedt dat haar oom een zeer ongepaste interesse in zijn nicht kan hebben gehad. Zijn gedrag suggereert dat hij een onnatuurlijke particuliere interesse had in haar seksuele en reproductieve toekomst en deed alsof zijn nicht meer zijn dochter was, over wie hij de macht van leven en dood had.

Hoe ironisch dat president Abbas, die tot nu toe onbewogen is geweest door de epidemie van eerwraakmoorden onder Arabieren van de Westoever, in Gaza en in het eigenlijke Israël (waar de Israëlische politie arrestaties verricht) nu schijnbaar besloten heeft om het juiste te doen ten aanzien van

eerwraakmoorden – als zich geen eerwraakmoord heeft voorgedaan. Maar doet hij *werkelijk* het juiste?

Aya's moordende oom heeft de wreedheid van Arabische mannen jegens Arabische vrouwen gedemonstreerd; dit inclusief de onschuldige vrouwen in hun eigen directe en uitgebreide families evenals vrouwen in het algemeen. Hun vrouwenhaat is barbaars. Aya Baradiya werd vermoord – maar het was geen eerwraak. Leest u mijn studies over eerwraakmoorden teneinde te begrijpen wat zoiets feitelijk inhoudt. Het volgende geeft enige voorbeelden van echte eerwraakmoorden onder Arabieren op de Westoever, in Gaza en in Israël, die president Abbas blijkbaar onberoerd hebben gelaten.

In 2003 werd Rofayda Qaoud van Abu Qash op de Westoever door haar moeder Amira Qaoud vermoord. Ze deed een plastic zak over haar hoofd en haar polsen sneed ze door met een scheermes. Rofayda's misdaad? Ze was verkracht door haar twee broers en zwanger gemaakt. Volgens haar moeder eiste de eer van de familie dat ze haar dochter offerde voor de gewelddadige misdaden van haar crimineel-psychopathische zons.

In 2007 werd Hamda Abu-Ghanem, 18 jaar oud, doodgeschoten in Ramle, Israël, door haar broeder en haar neef, omdat sommige mannen in haar woonplaats haar betiteld hadden als prostituee. Ze was de achtste vrouw in haar uitgebreide familie die gedood werd in zeven jaar tijd.

In 2007 werd de 21-jarige Nadia Abu Amar uit Jeruzalem gedood door haar drie broers en haar oom, omdat ze weigerde de man te trouwen met wie zij verloofd was en omdat zij haar vader liet arresteren en veroordelen voor verkrachting.

In 2009 werd Fadia Najjar uit Gaza Stad, een gescheiden moeder van vijf kinderen, door haar vader doodgeknuppeld omdat zij een mobiele telefoon bezat. Hij verdacht haar ervan dat ze die gebruikte om een man buiten de familie op te bellen. De dag na de moord gaf hij zich aan bij de politie.

Volgens Asma Al-Ghoul, een Arabisch-Palestijnse feministe, die zich in Arabische eerwraakmoorden verdiept heeft, werd Najla A., 24 jaar, een gescheiden vrouw die in Rafah in Gaza woonde, in haar slaap gewurgd door haar extremistische broer, omdat ze gedurende vele uren van huis afwezig was, hetgeen geruchten over haar gedrag deed ontstaan. Nadat de politie ontdekt had wat er gebeurd was, kocht de familie de politie om en die liet de broer gaan. (Al-Ghoul heeft deze zaak niet gedateerd.)

In de typisch Arabische stijl heeft president Abbas verklaard dat hij wel iets gedaan heeft, maar hij heeft in werkelijkheid niets gedaan. Hij heeft zijn daad niet in de wet vastgelegd of gepubliceerd. Abbas heeft het onverwachte misbaar tegen de (niet eer-)moord van een jonge vrouw die een 'martelares' genoemd wordt, en wier reputatie boven iedere verdenking verheven was, gebruikt om een symbolisch maar tandeloos antwoord te geven aan de heel reële epidemie van eerwraakmoorden onder de Arabieren. Volgens deskundigen verlaten de rechters zich niet op de 'verzachtende factor' wanneer zij milde veroordelingen over eerwraakmoordenaars uitspreken. Volgens Ha'aretz, een krant waar ik het

over het algemeen niet mee eens ben, zijn hier de feiten inzake wat Abbas deed (en niet deed):

Een overzicht van het ontwerp van het besluit van de president laat zien dat rechters in Palestijnse hoven - die mildheid betrachtten jegens moordenaars, vonnissen vellend variërend van zes maanden tot drie of vier jaar - zich niet verlaten op de twee problematische gevallen zoals hierboven genoemd, maar eerder op andere artikelen die zelfs niet genoemd worden in het presidentiële besluit.

Bovendien is er dit: Aya wordt voorgesteld als een kuis en 'edel' meisje dat niets verkeerd deed volgens Arabische standaards. Wat dan als die Arabische meisjes en vrouwen de sluier of gearrangeerde huwelijken afwijzen? Of die als 'te westers' gezien worden? Geloven Abbas en de Arabische maatschappij nog steeds dat dergelijke vrouwen eerwraakmoord verdienen? Op welke manier worden hun burgerlijke en persoonlijke rechten beschermd onder het regime van de Palestijnse Autoriteit of onder dat van Hamas in Gaza?

Zoals gewoonlijk helpen de Westerse en Arabische media niet mee. In dit geval hebben de journalisten van Associated Press het publiek misleid door niet te begrijpen dat Aya Baradiya's moord, hoe afschuwelijk ook, geen eerwraakmoord was, althans niet in de klassieke betekenis. Ze presenteren de feiten, maar analyseren ze niet naar behoren.

Bovendien, waarom kozen de AP-journalisten ervoor om Suha Arafat en Hanan Ashrawi te citeren, twee prominente Palestijnse vrouwen die zich voordoen als feministische activisten, maar die niets gedaan hebben om eerwraak te bestrijden of aan de kaak te stellen in de Palestijnse gemeenschap? Suha claimt dat ze wijlen haar man, de terroristenleider Yaser Arafat, heeft geprobeerd te overtuigen om iets te doen aan het probleem, maar daar zijn geen bewijzen van. Wat Ashrawi betreft, ik heb wijd en zijd gezocht naar iets dat ze mocht hebben gezegd of gedaan over eerwraak voordat AP haar citeerde, maar er schijnt niets te zijn. Haar memoires van 1995: "*This side of peace: A personal account*" behelst geen enkele verwijzing naar eerwraakmoorden.

Beiden claimen dat zij in het geheim zogenaamde eerwraakmoord-slachtoffers hebben geholpen. Maar alweer: de enige netwerken die ik ken zijn Israëliische feministische netwerken en christelijke feministische netwerken. Zoals Edward Said, is Ashrawi een christin en toch betwijfel ik ergens dat zij haar enige-vrouw status in de waagschaal zou stellen in het Uitvoerend Comité van de PLO teneinde de kwetsbaarsten van haar geslacht in moeilijkheden te helpen. Ten slotte: de enige 'veilige' plaats waar een Arabisch meisje of vrouw gemakkelijk naartoe kan worden weggemoffeld, is Israël.

Suha Arafat en Ashrawi zijn propagandisten, ideologen, fervente nationalisten die terrorisme hebben gerechtvaardigd en Israël hebben gedemoniseerd. Dat is hun sterkste kant. Ze zijn geen feministische activisten. Een volgende keer zou AP Asma Al-Ghoul moeten interviewen, die bij de acht vrouwelijke journalisten was die verleden maart in Gaza gearresteerd, geslagen en gemarteld werden door Hamas.

Vertaling: Ank Spencer